

Szintézis

Deli Ágnes és Bánföldi Zoltán kiállítása

BTM Fővárosi Képtár / Kiscelli Múzeum, Budapest
2000. március 9–április 29.

Bánföldi Zoltán festőszakon végzett, de az utóbbi években festményei mellett, nagyméretű fotókkal is bemutatkozott. Most kiállított művein a két eljárás találkozik: a reprodukált fotó festményként jelenik meg. A templomtér oldalfalain elhelyezett munkáin gyűrött vászonra felvitt fotóemulzió segítségével saját fényképeinek egy-egy kiválasztott részletét reprodukálja. A vászon gyűröttsége és az emulzió egyenetlensége miatt a felvételek töredeztettek, helyenként kopottak, szétesőek, a szélek elmosódottak. Néhol már szinte kivehetetlen, mit is ábrázolnak. A felület, az anyag kerül előtérbe: a vászon a papír, míg a fotóemulzió a festék anyagi tulajdonságait imitálja, az anyagkezelés helyenként, különösen az „absztrakt” részeken az informel festészetre emlékeztet.

A kiállított képek egy sorozatot alkotnak, mely *A dolgoknak nevet adni* címet kapta. Azaz kiemelni a jelentéktelen pillanatok közül egyet és azt személyessé, a művészi én mondanivalójának közvetítőjévé tenni, vagy épp fordítva: a fontos pillanatok jelentőségére keresni és találni magyarázatot. Teljesen különböző témájú fotók – újszülött csecsemő, római diadalív, architektonikus rajz stb. – kerültek így egymás mellé. Ahol találkoznak, közös nevezőre kerülnek az a művész személyisége, hiszen ezek – mint sejthető – az ő személyes, intim emlékei. A felület egyenetlensége, a képek elhomályosodása is az emlékek megkopására, átalakulására utal. A majdnem banális fénykép, a hétköznapi pillanat így alakul át egyszeri, teljesen individuális tartalmakkal, érzelmekkel teli élménnyé. Az egyszerű pillanatfelvétel egész történetet sejtet, ahogy az sorozat egyes darabjainak egymásmellé állításával egy nagyobb, összetettebb elbeszélés bontakozik ki.

Deli Ágnes már a korábbi munkáiban is felvetett problémát feszegeti: a sötét és a világos közötti feszültséget, a fém kérlelhetetlen szilárdsága és merevsége, a szivacs hajlékonysága és puhasága közötti ellentétet vizsgálja. Geometrikus alapformákból felépülő szobraiban a két anyag hol együtt próbál egy közös formában megférni, hol pedig a formák maguk is összecsapnak, mint azon a művön, ahol a kemény fémháromszöget három puha szivacs rúddal „döfi át”. A kemény és lágy közötti ellentétet finoman oldja a vas felületének egyenetlensége és a textil – például a hajlításból adódó – finom ráncosodása közötti párhuzam.

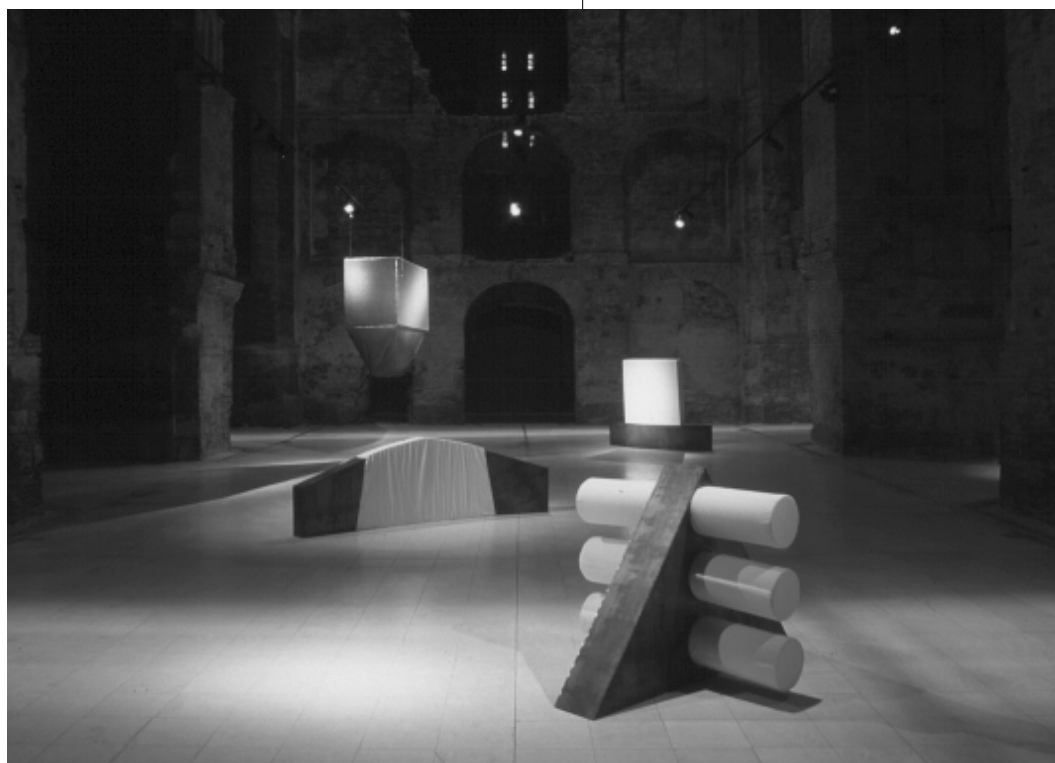
Két legújabb munkájával tovább lép: az eddig használt fehér vászon helyett egy aranyos/fémes csillogású, sötét textillel borítja szivacs-objektjeit. Ilyen a bejáratnál kifeszített, de finom ívet leíró matrac és a belső térben tetejével lefelé felfüggesztett házikó. Ezeknél a fém csillogása és szürkéje szintetizálódik a szivacsmatrac puhaságával, hajlékonyságával. Az

anyag fémes ragyogását szépen emeli ki a művész által beállított diszkrét világítás. Csak sejthető, hogy a textil puha vagy kemény felületet takar-e, az eddig nyíltan, olykor agresszíven feltett kérdés most elrejtőzik, szinte felöltözik. A légység és a keménység most a formákban, az objektok vonalában mutatkozik meg.

Az egyetlen felróható negatívum a kivitelezés néhány – nyilván pénzhiányból adódó – pontatlansága: a felfüggesztéseknél az anyag megnyúlása, illetve a fém elemeknek a pontheglesztésből létrejövő ornamentikája sokszor zavarólag hat.

A kiállítás egyik fő erénye az installálás, mely a művészpárral közös munkája. A teljesen eltérő gondolkodásból született, teljesen különböző anyaghasználattal létrehozott munkák remekül harmonizálnak, felerősítik egymás hatását. A rendezés okosan, finom eleganciával utalt a formai párhuzamokra. Bánföldi Zoltán képei a falon és Deli Ágnes objektjai a térben egy közös műalkotássá, afféle alkalmi installációvá állnak össze.

Bánföldi Zoltán

Deli Ágnes

Kiállítás enteriőr
BTM Fővárosi Képtár /
Kiscelli Múzeum, 2000
fotók: Rosta József